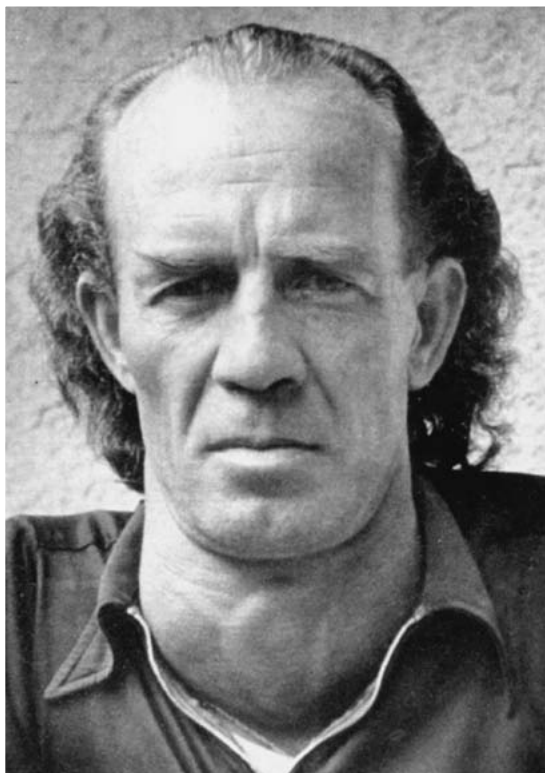
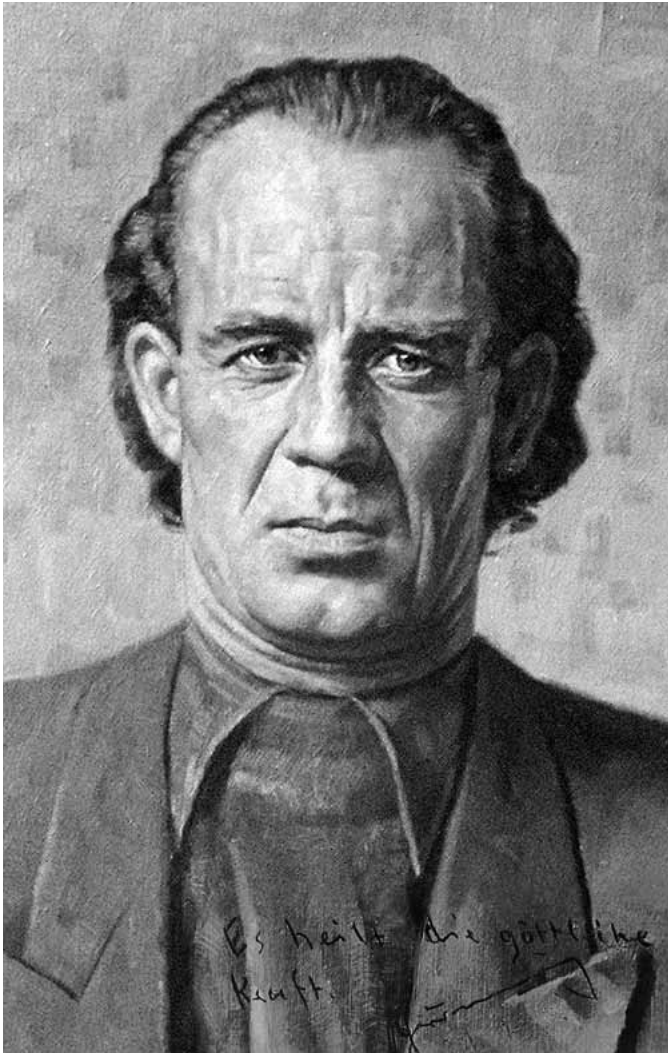

Bruno Gröning

*Minä elän,
jotta ihmiskunnan elämä
voi jatkua*

Grete Häusler ja Thomas Eich

Bruno Gröning:
"Joka rakastaa JUMALAA, auttaa ihmisiä"

Bruno Gröning

**Minä elän,
jotta ihmiskunnan elämä
voi jatkua**

Lyhyt elämäkerta
Grete Häusler ja Thomas Eich

Bruno Gröningin ystäväpiiri

Tämä Bruno Gröningin ystäväpiirin tuote ei ole myynnissä.
Kirja on saatu vapaaehtoista lahjoitusta vastaan.

1. painos 2014

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.
Haidauer Str. 6
93107 Thalmassing
Saksa

Internet: www.bruno-groening.org/suomi

Koko teoksen tekijänoikeus on suojattu. Teoksen käyttö ilman Kreis für geistige Lebenshilfe e.V:n (Henkisen elämänavun piiri ry.) kirjallista suostumusta on kielletty. Kielto koskee varsinkin kopiointia, käännöksiä, mikrofilmausta sekä tallennusta ja muuntelua sähköisesti.

ISBN 978-3-86769-194-9 finnisch

Saksankielinen alkuperäisteos:
Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können
ISBN 978-3-933344-39-7 deutsch

Sisällys

Alkusanat	7
I. osa: Valmistautumisen vuodet	9
1. Lapsuus ja nuoruus	11
2. Elämän harjoittelu	14
3. Sota ja karkotus	21
II. osa: Massojen ryntäys	27
1. Herfordin tapahtumat	28
2. Ihmiskunnan koko kurjuus tarttuu minuun	30
3. Rammat kävelevät ja sokeat näkevät	32
4. Parvekkeella Herfordissa	36
5. Heidelbergin tutkimukset	40
6. Strobelin tapaus	43
7. Potilaat, hoito, kokeilu	47
8. Ei mikään puoskari	49
9. Bruno Gröningin esiintyminen ajankuvassa	54
10. Rosenheimin Te Deum	56
11. ”Annan Teille tiedoksi...”	60
12. Suuri kääntyminen	66
III. osa: Vastarintaa ja vastavoimia	73
1. ”Terveyttä ei voi ostaa”	74
2. ”Gröningin elämäkerran kirjoittaja” Egon Arthur Schmidt	77
3. Omaa etua tavoittelevia tiedemiehiä	83
4. Keinottelijoita Traberhofissa	85
5. Journalisti tri kreivi Michael Soltikow	92
6. Keskitysleirinkomentaja Otto Meckelburg	95
7. Luontaisterapeutti Eugen Enderlin ja ”ihmeaparantaja” tri Kurt Trampler	98
8. Keinottelija Rudolf Bachmann	101
9. Gröning - yhdistys	103

IV. osa: Parantamiskielto, oikeudenkäynti ja kotiinlähtö	109
1. Herfordin lääkärit	110
2. Tri Weilerin lentolehtinen	113
3. Luontaisterapeuttilaki	120
4. ”Luontaisterapeuttilaki ei päde Gröningin kohdalla”	124
5. Suuri oikeudenkäynti	128
6. Sisäisesti palanut	133
7. ”Kysymys on kaikista elollisista olennoista”	138
8. Järjestön rakennustyö jatkuu	141
9. Viimeinen etappi - Pariisi	145
Katsaus tulevaisuuteen: Bruno Gröningin ystäväpiiri	148

Sanojen selityksiä

Heilstrom [hailstro:m]: Siten Bruno Gröning nimitti henkistä voimaa, joka saa parantumisen aikaan. Hän käytti myös synonyymejä parantava aalto ja jumalallinen voima.

Einstellen [ainstellen]: Ihminen virittäytyy jumalallisen voiman vastaanottamiselle, ottaa voimaa itseensä.

Regelung [re:gelung]: Kun voima virtaa kehoon, käynnistyy puhdistumisprosessi, joka saattaa aiheuttaa kipuja. Sairaus puhdistetaan pois kehosta. Sitä Bruno Gröning nimitti Regelungiksi.

ALKUSANAT

Bruno Gröning oli yksi tunnetuimmista persoonallisuuksista sodanjälkeisen Saksan historiassa. Vuonna 1949 kymmenettuhannet ihmiset virtasivat sinne, missä hän vaikutti. Tapahtui lukemattomia parantumisia. Rammat, sokeat ja mykät tulivat terveiksi. Avunetsijät tulivat maailman kaikista kolkista. Nähtiin kohtauksia, joita ei siihen mennessä ollut nähty. Vielä tänäkin päivänä aikalaistodistajilla on kyyneleet silmissä heidän kertoossaan sen ajan tapahtumista.

Mitä Bruno Gröning halusi?

”Tehtäväni, minun päämääräni suuntautuu ihmisten auttamiseen ja parantamiseen.”

”Haluan auttaa ja parantaa. En minä itse tee mitään, mutta tiedän, että minulle virtaa voimia, ja voin hyödyntää niitä ihmisten parantamiseen.”

”Haluan, että vietätte tervettä ja hyvää elämää, sellaista elämää, millaiseksi Jumala sen on tarkoittanut.”

”Teidän pitää tietää, että kuulutte yhteen. Teidän pitää rakastaa lähimmäistänne kuin itseänne. Se on toivomukseni ja se on tahtoni, että tämä tapahtuu. Kun ihmiset löytävät taas yhteen, he pääsevät kaikki osallisiksi avunsaannin mahdollisuudesta.”

Mitä Bruno Gröning sanoi?

”Luota ja usko, jumalallinen voima auttaa ja parantaa!”

”Raha on valtaa, terveys on kaikkivaltiutta.”

”On monia asioita, joita ei voida selittää, mutta ei mitään, mikä ei voi tapahtua.”

”Parantumaton ei ole.”

”Jumala on suurin lääkäri.”

”Rakasta elämää – Jumalaa! Jumala on kaikkialla!”

”Minä en ole mitään, Jumala on kaikki!”

Mitä Bruno Gröning teki?

”Kehotan Teitä suureen kääntymiseen! Tulkaa ylös, rakennan Teille kuilun yli sillan! Lähtekää kärsimyksen tieltä jumalalliselle tielle! Sillä tiellä ei ole epäonnea, ei kipuja eikä parantumaton. Siellä on kaikki hyvin, se tie johtaa takaisin Jumalan luo!”

”Antakaa minulle sairautenne, huolenne ja hätänne ja kaikki huonot asiat – otan kaiken!”

”Rakennan nyt talon yli koko maapallon.”

”Annan Teille vanhan, varsinaisen inhimillisen vaistonne takaisin. Silloin meillä on kaikki, silloin meillä on rauha tällä maapallolla, riippumatta uskonnosta ja kansallisuudesta. Se on Jumalan siunaus! Teidän pitää vain jatkaa sen vastaanottamista, ja levittämistä.”

Kuka Bruno Gröning oli?

”Olen vain Jumalan työkalu. Minusta ei mikään riipu. en halua rahaa avustani, toteutan vain niitä käskyjä, joita Jumala minulle antaa. En voi toimia toisin, ainoastaan niin kuin Jumala sen minulle antaa!”

”Terveyttä ei voi ostaa, se on Jumalan lahja! Jolla oli suuri onni saada terveytensä takaisin minun kauttani, kiittäköön Jumalaa joka hetki syvältä sydäimestään, minä olen vain Hänen työvälineensä ja palvelijansa.”

”En ole Gröning. Ihmiset antoivat keholleni tämän nimen. Kuka minä todellisuudessa olen, sen ihmiset ymmärtävät vasta sitten, kun en ole kehoni kanssa enää täällä.”

”Olen yhä uudelleen se ihminen, joka kylvää rauhaa täällä maan päällä ja korjaa myös sadon.”

I. OSA: VALMISTAUTUMISEN VUODET

Bruno Gröning syntyi toukokuussa 1906 Danzigissa (nyk. Gdansk). Siellä hän vietti lapsuutensa, nuoruutensa ja varhaiset miehuusvuotensa. Siellä hän ammensi niitä vaikutelmia, jotka valmistelivat häntä myöhempää tehtävää varten.

Martin Damssin runo kuvaa Danzigin kaupunkia ja kuvannollisessa mielessä myös Bruno Gröningin olemusta:

Kivinen portti tiilestä ja puusta,
Laivojen kehto ja kuormien vaaka,
Tukeva niska, ylevästi palvelleen,
Kärsivällisesti kumartuneena yli kansien ja mastojen.

Tornin huippu, säkenöivään valoon työntyneenä,
Kypärällä varustettuna ja otsa varjoisana,
Hartiat velvollisuuden ketjun taivuttamina,
Taivaan tähtien kirkkaasti valaisemina.

Voiman vaakuna tammesta ja kivistä,
Maallisen olemassaolon vertauskuvan merkinä:
Taakkojen sietäjä ja kantaja,
Kaikkien palvelija – ei verrattavissa kehenkään muuhun.

Danzigin kaupungin vaakuna

1. Lapsuus ja nuoruus

Olivassa, Danzigin esikaupungissa, meren ja suurten metsien lähellä eli Gröningin perhe. Bruno Gröning kirjoitti vuonna 1956 elämäkerrassaan lapsuudestaan:

”Minä (...) synnyin neljäntenä August ja Margarethe Gröningin seitsemästä lapsesta 31. toukokuuta 1906 Danzig-Olivassa. Isäni oli muurareiden työnjohtaja.

Viettäessäni lapsuus- ja nuoruusvuosiani lapsuudenkodissani tulin yhä lisääntyvässä määrin tietoisiksi erikoisista kyvyistäni, joilla – minusta lähtevinä – oli rauhoittava tai parantava vaikutus ihmisiin ja eläimiin.

Jo pikkulapsena sairaiden luona ollessani pääsivät nämä eroon vaivoistaan ja sanani rauhoittivat sekä kiihtyneitä että riitaisia lapsia ja aikuisia. Totesin lapsena myös sen seikan, että eläimet, joita pidettiin tavallisesti arkoina tai jopa vihamielisinä, olivat minua kohtaan hyväntahtoisia ja kesyjä. Suhteeni kotiin olivat tästä syystä oudot ja jännittyneet. Pyrin itsenäistymään täysin päästäkseni mahdollisimman pian pois perheessä vallinneesta ’väärinymmärrettyinä olemisen’ ilmapiiristä.”

Usein hän karkasi kotoa jo pikkulapsena. Mitä hän silloin koki, sitä hän kuvaili käsinkirjoitetussa tekstissä vuonna 1949:

”Kuljin yhä kauemmas ja kuva tuli hyvin selkeäksi. Näin luonnon, eläimet, itseni ja ihmiset jumalallisina olentoina tällä maapallolla, jonka koin myös jumalalliseksi. Silloin sain ajatuksiini Jumalan ja sanoin näin itsekseni: Jumala, kuinka luonasi onkaan hyvä olla, täällä haluan olla aina. Vanhempien luona kotona ja muiden ihmisten luona ei ole niin hyvä eikä rauhaisa olla. Useimmat ihmiset ovat hyvin pahoja. Tänne haluan jäädä, eikä minun enää tarvitse pelätä pahoja ihmisiä.

Sen jälkeen minulle valkeni, että eläimetkin oleskelivat metsässä pahojen ihmisten vuoksi. Pian tunsin oloni tur-

valliseksi, paremmaksi kuin vanhempieni luona kotona, sillä täällä en ollut niin yksin. Äkkiä eläimet olivat kadottaneet arkuutensa minua kohtaan, olin voittanut niiden luottamuksen, ne tulivat luokseni ja antoivat minun silitteä itseään. Puhuin kaikille eläimille. Lyhyesti sanottuna me ymmärsimme toisiamme hyvin, eläimet kulkivat kanssani metsän läpi ja meistä tuli aina vain paremmat ystävät.

Pysyttelin metsässä useita päiviä ja öitä, kunnes ihmiset löysivät minut ja palauttivat kotiin vanhempieni luo. Siellä minua kuritettiin ja vieläpä teljettiin yhteen huoneeseen. Lyönnit eivät saaneet minua koskaan kyyneliin, sillä en kokenut niitä kipuna, vaikka keho olikin aika ajojin pahoilla mustelmilla. Vankeuteni kotona ei kestänyt kuitenkaan kauaa, koska vapautin itseni tilanteesta usein hyvin nopeasti. Metsällä ja eläinystävilläni oli niin valtava voima, että ne vetivät minua yhä uudelleen luokseen.

Aina välillä metsässä ollessani tuli mieleen ajatus: Eivätkö ihmisetkin ole ystäviäsi? Niinpä, miksi sitten juoksen heitä pakoon? Ja taas ymmärsin: eläimet pelkäävät ihmisessä olevaa pahaa, mutta minä en pelkää, sillä olen vahvempi kuin paha. Ja sen, että olen vahvempi, haluan näyttää kaikille ihmisille. Niin pieni kuin keholtani olinkin, tunsin itseni yksinkertaisesti kaikkia ihmisiä vahvemmaksi.

Siitä alkaen kun kehoni oli runsas kaksi ja puoli vuotta vanha, minua vetivät puoleensa pahan vallassa olevat ihmiset. Paha, jota ihmiset kutsuvat sairaudeksi, oli heikentänyt kehon, ja jälleen sain ajatuksen ollessani sairaan ihmiskehon edessä: Joidenkin eläinten kehostahan sairaus oli kadonnut, kun olin sanonut hiljaa itsekseni: 'Rakas pikku eläin, pian sinulla on terve keho'. Ja näin oli todella tapahtunut. Ihmisten kohdalla tilanne ei olisi sen kummempi. Kun ajatus oli asettunut minuun, ihmisen keho vapautui kaikista vaivoista. Niinpä sairaat suorastaan vetivät minua jatkuvasti puoleensa, sillä jokaisessa asunnossa, jonne yhtäkkiä ilmaannuin, oli sairaita ihmisiä, ja sanoin

heille yhä uudestaan: 'Et ole enää sairas'. Tai kun jonkun sanottiin kuolevan, totesin lyhyesti: 'Ei, hän ei kuole pitkiin aikoihin, vaan paranee!' Olin jokaisen sairaan luona vain ihan vähän aikaa. Astuin sairaan luo ja sanoin nuo sanat hänelle lyhyesti hiljaisella äänellä ja hävisin sitten aina salamannopeasti."

"Das Neue Blatt"-lehden haastattelussa vuonna 1957 hän kertoi:

"Tein jo lapsena vastarintaa kaikelle pahuudelle. En voinut yksinkertaisesti sietää sitä. Kaikki minussa vastusti sitä. Minua nimitettiin kai jo silloin omituiseksi, joka halusi vain jääräpäisesti saada oman tahtonsa läpi.

Jo siihen aikaan minua vetivät ihmeellisellä tavalla sairaudet ja kärsivät ihmiset aina uudelleen ja uudelleen puoleensa. Kummallinen imu vei minut heidän luokseen. Ja ihmeellisellä tavalla nämä sairaut ihmiset tunsivat voivansa paremmin minun läsnä ollessani. Useammin kuin kerran kuulin: 'Jää tänne poikaseni, saat minut unohtamaan kipuni.' Silloin tapahtui myös, että sanoin kovalla äänellä tutuille ja lääkäreille: 'Tuo tulee taas terveeksi! Mutta tuo toinen ei selviä siitä!' Päätä pudisteltiin ja minulta kysyttiin, mistä minulle on tullut sellainen käsitys. Siihen en kuitenkaan osannut vastata. Tunsin sen vain sisimmässäni.

Sama tunne vei minut myös ensimmäisen maailmansodan aikana yhä uudelleen Danzigin sotilassairaaloihin haavoittuneiden luo. Pian olin kaikkialla tunnettu vieras. Koulussa paheksuttiin suuresti näitä retkiä. Minut uhattiin lähettää kasvatuslaitokseen, koska pinnasin silloin koulusta.

Ei se estänyt auttamisen tarveani. Silloin 1920-luvun alussa oli hätä Danzigissa suuri. Joidenkin tovereiden kanssa perustin sinne nuorten ringin auttamaan kaikkein köyhimpiä keräämällä vaatteita, elintarvikkeita ja rahalahjoituksia."

Elämäkerrassaan vuodelta 1956 hän jatkaa:

”Kävin kansakoulun, minkä jälkeen lähdin oppimaan kaupallista alaa. Olin opissa kaksi ja puoli vuotta. Jouduin kuitenkin luopumaan tästä oppipaikasta isäni vaatimuksesta, koska hänen toivomuksensa oli, että kouluttautuisin rakennusalalle. Noudatin isäni toivomusta ja menin kirvesmiehen oppiin. En kuitenkaan päässyt loppututkintoon enkä saanut todistusta, koska tuohon aikaan Danzigissa vallitsi korkea työttömyys. Tästä syystä jouduin luopumaan oppipaikastani ilman loppututkintoa kolme kuukautta ennen oppiajan päättymistä, sillä firma, jossa olin opissa, jouduttiin lopettamaan toimeksiantojen puutteesta.”

2. Elämän harjoittelu

Bruno Gröning jatkaa:

”Vuonna 1925 onnistuin perustamaan rakennus- ja huonekaluverstaan ja aloin työskennellä itsenäisesti. Lähes kahden vuoden kuluttua lopetin nämä työt ja jatkoin vuoteen 1943 saakka tehdas- ja tilapäistöissä. Olin työssä suklaatehtaalla, Danzigin postissa, myös sähkösanomien kantajana noin yhdeksän kuukauden ajan sekä firmassa Siemens ja Halske heikkovirta-asentajana. Siellä hoidin useimmat työt itsenäisesti. Tunsin mielenkiintoa kaikkia työtehtäviäni kohtaan ja minulle oli erityisen tärkeää käydä läpi harjoitteluaika, jolloin opiskelin ihmisten tietoja ja taitoja kaikissa elämäntilanteissa ja kaikissa kansankerroksissa ja sain näin selville, miten ihmiset elivät elämäänsä. En hakeutunut ainoastaan kaikkein köyhimpien pariin, vaan yhtä lailla kaikkein rikkaimpien, tutustuakseni heidän elämäänsä. Yksityiselämä, siinä muodossa kuin se yleensä ymmärretään (elokuvat, kapakat, kortinpeluu jne.), ei minua kiinnostanut.”

”Minulle oli erityisen tärkeää käydä läpi harjoitteluaika, jolloin opiskelin ihmisten tietoja ja taitoja kaikissa elämäntilanteissa ja kaikissa kansankerroksissa.”

Toisessa kohdassa hän kuvaili sitä seuraavasti:

”En toiminut tänä aikana Danzigissa ainoastaan kirvesmiehenä, vaan myös puuseppänä, maalarina ja lukkoseppänä. Välillä olin myös Siemensin ja postin palveluksessa. Tärkeänä koin myös kanssaihmisteni tukemisen joissakin oikeudellisissa asioissa. Kansallissosialismiin minulla ei ollut yhtymäkohtia. Minut otettiin vähäksi aikaa NSBO:hon, mutta mielipiteitteni vuoksi minut erotettiin siitä vähän ajan kuluttua.

Elämäkerrassaan vuodelta 1956 hän jatkaa:

”Menin naimisiin 21-vuotiaana danzigilaisen Gertrud Cohnin kanssa. Avioliitosta syntyi kaksi lasta, jotka ovat jo kuolleet.”

Vuonna 1952 kirjoittamassaan elämäkerrassa hän kuvaili sitä, mitä tämä avioliitto hänelle merkitsi:

”Valitettavasti kävi pian ilmi, että vaimollani ei ollut minkäänlaista suhdetta niihin ominaispiirteisiin ja pyrki-
myksiin, jotka olivat leipätyöni ulkopuolella. Hän yritti
estää minua vapaassa toiminnassani auttaa ja parantaa
muita ihmisiä. Siten avioliitossakin syntyi jännitystä kuten
aikaisemmin lapsuudenkodissa, koska minua oltiin työn-
tämässä primitiiviselle pikkuporvarilliselle raiteelle.”

Elämäkerrassaan vuonna 1956 hän ottaa taas puheeksi erityisen
taipumuksensa:

”Jo hyvin varhain kävi ilmi, että minulla oli erityisiä
kykyjä vaikuttaa rauhoittavasti ja parantavasti ihmisiin
ja eläimiin, kykyjä, joita on ollut usein tietyillä ihmisillä
ikimuistoisista ajoista alkaen. Joillakin lahjan omaavilla
kyky on ollut niin voimakas, että psyykkiset ja fyysiset
häiriöt, joihin muilla parantamismenetelmillä ei enää pys-
tytty vaikuttamaan, parantuivat kokonaan tai paranivat
olennaisesti.”

Tältä ajalta löytyy jo ensimmäisiä kertomuksia parantumisista.
Esim. Charlotte Adam kirjoitti vuonna 1949 valahtoisesti:

”Olen tuntenut herra Gröningin vuodesta 1928 lähtien
Danzigista, joka on kotikaupunkini. Herra Gröning oli jo
tuolloin kiinnostunut henkisistä asioista, auttoi ja paransi
ihmisiä. Tiedän noin 20 menestyksestä tapausta. (...) Minulla on myös useita todisteita esim. halvaantuneiden,
kuulonsa tai näkönsä menettäneiden lasten parantumisesta
Gröningin välityksellä. Kaikissa tapauksissa parantuminen
todella tapahtui. Me itse ja muut avun saaneet olemme
edelleen arvoituksen edessä. Olemme miettineet jatkuvas-
ti, miten sellainen voi olla mahdollista.”

Max Bruhn oli Danzigissa Bruno Gröningin ystävä ja naapuri.
Hän kirjoitti vuonna 1955 perinpohjaisen kertomuksen noista
ajoista. Tässä lyhyt ote:

”Bruno Gröning ei edes tuolloin ajatellut koskaan itseään.”
Max Bruhn 1955

”Bruno Gröning ei edes tuolloin ajatellut milloinkaan itseään, vaan hänen ylimpänä periaatteenaan oli auttaa kanssaihmiisiä ja antaa heille uutta voimaa. Hänelle oli samantekevää, oliko kysymys tervehtymisestä vai tarvitsiko joku muuta apua vai oliko hän joutunut viattomana hankauksiin voimassaolevien lakien kanssa.

Monet kerrat Bruno Gröning luopui niin yöunestaan kuin ansioistaan, sillä hänelle vain yksi asia oli tärkeä: toisten auttaminen.

Jo tuolloin hänet haettiin apua pyytävien sairaiden luo jopa keskellä yötä. Mutta koskaan hän ei ottanut vastaan penniäkään auttamisestaan, minkä laatuista auttaminen sitten olikin. Päinvastoin, hän antoi jopa viimeiset rahansa näille ihmisille. Ja saadessaan kiitosta jostakin teostaan Bruno Gröning torjui sen sanomalla muun muassa, että tämän ihmisen tulisi ilmaista kiitoksensa tekemällä niin ikään hyvää kanssaihmisilleen. Monet kerrat sain kulkea hänen mukanaan ja vakuuttua siten hänen teoistaan. (...)

Haluaisin nyt kuvata kahta tapausta useiden tapausten joukosta. Ensimmäinen koski Bruno Gröningin sisarta Mariaa. Hän sairastui rintasyöpään, ja lääkärit näkivät ainoana ratkaisuna rinnan poistamisen. He pitivät tilannetta niin vakavana, että toimenpide olisi pitänyt suorittaa viimeistään kolmen päivän kuluessa. Mutta mitä tapahtui sisaren sielussa, hänen sisimmässään? Hän kävi kamppailua itsensä kanssa. Hänen ympäristönsä ja lisäksi kaikki muu pahuus estivät häntä lähtemästä veljensä luo. Ja kuitenkin hän eräänä päivänä saapui veljensä luokse ja halusi puhua tämän kanssa. Se oli ensimmäinen askel halussa vapautua pahasta, mutta hän ei kyennyt siihen vielä täysin. Hän sanoi menevänsä vielä kerran lääkärin puheille. Veli, Bruno Gröning, kehotti sisartaan tekemään niin, mutta sanoi, että tämä tulisi kyllä takaisin. Ja niin tapahtui. Leikkausta edeltävänä päivänä Maria saapui myöhään uudelleen Bruno-veljen luo apua pyytäen. Olin paikalla, kun Bruno sanoi hymyillen: 'En löydä enää mitään pahaa rinnastasi. Voit mennä huomenna rauhassa lääkäreiden luo ja pyytää heitä tekemään perusteellisen tutkimuksen ennen leikkausta. Tutkimuksen jälkeen he tulevat toteamaan saman, minkä juuri sinulle sanoin.'

Jo seuraavana päivänä Maria tuli iltpäivällä Bruno-veljensa luo ja vahvisti kaiken tapahtuneen juuri niin kuin tämä oli sanonut edellisenä päivänä. Lääkärit olivat suuren arvoituksen edessä ja totesivat, että oli tapahtunut

suuri ihme. He puhuivat tapauksesta pitkään ja ihailten ja sanoivat: 'Tässä on tapahtunut jotakin, jota emme kykene selittämään. Maan ja taivaan välillä tapahtuu asioita, joita me ihmiset emme pysty selittämään.' (...)

Haluaisin nyt kertoa toisenkin tapauksen, jossa ensimmäinen vaimoni oli osallisena. Se sattui siinä samassa talossa, jossa asuimme Bruno Gröningin kanssa. Vaimoni sai kurkkutulehduksen. Hänelle tuli korkea kuume ja voimakasta sisäistä turvotusta, niin että häntä uhkasi suoranainen tukehtumiskuolema. Hän oli ollut joitakin päiviä tri Hollatzin hoidossa, mutta kunto heikkeni yhä, ja lääkäri alkoi jo tosissaan olla huolissaan. Vaimoni tiesi, että Bruno Gröning voi auttaa silloin, kun ihminen uskoo. Pyysin häneltä lupaa kääntyä Brunon puoleen ja pyytää tältä apua, mutta vaimoni torjui sen, sillä häneltä puuttui vielä todellinen usko. Hän uskoi päinvastoin vielä lääkärin apuun. Puhuin asiasta kuitenkin Bruno Gröningille, ja hän sanoi minulle tulevansa heti, kun vaimoni olisi löytänyt uskonsa ja tulisi pyytämään apua itse. Ja tälläkin kertaa se tapahtui.

Tuona päivänä jouduin itse lähtemään pois kotoa. Silloin sisäinen turvotus oli yltenyt sellaiseksi, että tukehtuminen oli lähellä. Vaimoni löysi uskon niin sanoakseni viime hetkellä. Se johtui kuolemanpelosta, ja hän tunsi, että Bruno Gröning auttaisi häntä sittenkin. Koska hän ei kyennyt enää puhumaan, hän koputti viimeisillä voimillaan seinään, sillä hän tiesi Gröningin olevan kotona. Bruno Gröning tarttui samalla hetkellä asiaan, tuli huoneeseen ja löysi vaimoni, joka oli tukehtumaisillaan; kasvot olivat jo sinertävät. Hän kykeni enää juuri ja juuri osoittamaan sormellaan kaulaansa. Ja ihme tapahtui. Turvotus hävisi muutamassa sekunnissa ja uutta elämää virtasi tilalle.

Seuraavana päivänä vaimoni nousi jalkeille ja meni tri Hollatzin luo. Lääkäri, joka tunsi tilanteen tarkoin, oli sanaton. Tutkittuaan hänet lääkäri totesi vain, että

oli tapahtunut jotain selittämätöntä, sillä sairaudentilan perusteella oli mahdottomuus, että vaimoni olisi terve. Asia jäi hänelle arvoitukseksi, oli tapahtunut ihme, jolle hän ei kyennyt löytämään selitystä.”

Eräässä kirjoituksessa vuodelta 1950 Bruno Gröning kuvaili toimintaansa Danzigissa:

”Minulle on selvää, että maaliskuussa 1949 alkanut julkinen toimintani sai monet ihmiset hämmästyään. Monet kysyivät: Miksei Gröning ole tullut esiin jo aiemmin?

Vastaukseni on, että olen elänyt 43 vuotta ja olen tehnyt jo lapsuudestani saakka sitä, mikä nyt on julkista,. Olen aina tehnyt kaikkeni, jotta en joutuisi julkisuuteen. Olin yrittänyt jo paljon aikaisemmin puhua ihmisille pienissä piireissä siitä, että tunnen erään henkilön (en maininnut tuolloin, että se olin minä itse, vaan panin kykyäni tuntemattoman ulkopuolisen nimiin), joka oli oppinut parantamaan lähes kaikki sairaut omalla voimallaan ilman lääkkeitä. Minua pidettiin kuitenkin aina sekopäisenä, vain ani harvat kykenivät tuolloin ymmärtämään minua.

Aika ajoin minulla oli tilaisuus tavata sairas, jolta saatoin hänen huomaamattaan ottaa sairauden pois käyttämällä sanoja, koskettamalla sairasta kehon osaa tai jäsentä tai hänelle ojentamani esineen välityksellä. Myöhemmin huomasin, että kykenin auttamaan samanaikaisesti myös useita sairaita ja että tämä, sanotaan nyt hoitotapa*, ei ollut minulle lainkaan vaikeaa. Kaikessa hiljaisuudessa jatkoin työskentelyäni, eikä juuri yksikään yrityksistäni jäänyt vaille menestystä. Tämä pieni joukko ihmisiä, joiden luona tuolloin kävin, oli tietysti hämmästyksissään, eikä pystynyt tajuamaan, mitä oli tekeillä. Eikä tätä järjellä voi käsittääkään.

* katso sanoja hoito, potilas jne. luvusta ”Potilaat, hoito, kokeilu”, II. osa, 7. luku s. 47

Minulta avun saaneet sairaat tunnustivat ja todistivat tosiasian kykenemättä sitä selittämään. Aika ja sen myötä parantumisten suuri määrä tekivät minusta 'suurlähettimen'. Yhä useammat ihmiset vastaanottivat parantavan aallon. Uskon voivani väittää, että jokaisella ihmisellä on vastaanottoasema tälle aallolle, ihmisen on vain tiedettävä, mitä hän haluaa vastaanottaa. Varmasti on aikaisemmin ollut olemassa pieniä parannuksenlähettäjiä, mutta käsittääkseni heidän voimansa on ollut rajallinen, eivätkä he kehittyneet, vaan heidät syrjäytettiin heikkoutensa vuoksi ja he joutuivat luovuttamaan.

Lyhyesti sanottuna, haluan esittää vertauksen, että olen löytänyt ihmisestä tällaisen vastaanottimen ja kykenen niin sanoakseni korjaamaan ihmisen elimistön. Parantamilleni ihmisille tämä on samanlainen itsestäänselvyys kuin radio.”

3. Sota ja karkotus

Elämäkerrassaan vuodelta 1956 Bruno Gröning jatkaa:

”Vuonna 1943, ollessani 37-vuotias, minut kutsuttiin asepalvelukseen. Näkemysteni vuoksi syntyi hankaluuksia. Minua uhattiin jopa sota-oikeudella, sillä olin sanonut: 'Laitatte minut rintamalle tai ette, minä en missään tapauksessa ammu yhtäkään ihmistä.' Päädyin lopulta kuitenkin rintamalle.

Vuonna 1944 haavoituin oikeaan reiteen osuneesta kranaatin sirpaleesta. Tämän vuoksi minut tuotiin kotiin sairaalaan, mutta jouduin taistelemaan toipilaana uudelleen venäläisiä vastaan Saksan maaperällä ja päädyin maaliskuussa 1945 venäläisten sotavankeuteen. Joulukuussa 1945 minut vapautettiin sotavankeudesta Länsi-Saksaan.

Venäläisillä vankileireillä tein kaikkeni vangittujen toveiriteni hyväksi, mistä syystä minut vietiin kolmesti venäläisten komentajien kuulusteltavaksi; kerran minut

uhattiin ampua. Vaadin mm. että saksalaisia vankeja kohdeltaisiin edes yhtä hyvin kuin karjaa, sillä vankien kohtelu oli tuolloin huomattavasti karjan kohtelua huonompaa. Tässäkin minulle annettiin jälleen mahdollisuus hankkia apua ja lievitystä toivottomassa tilassa oleville sairaille tovereille.”

Toisessa kohdassa hän kirjoitti siitä seuraavasti:

”Sekä palvelusaikanani että vankeudessa saavutin sairaiden tovereitteni kohdalla parantumisia, mutta ulkoisten mahdollisuuksien vuoksi ei järjestelmällinen työ ja sen syventäminen olleet mahdollisia.”

”Das Neue Blatt”-lehden haastattelussa vuonna 1957 hän kuvasi pyrkimyksiään auttaa tovereitaan:

”Huonossa kunnossa olevien auttaminen oli myös tavoitteeni ollessani monien sotamiesten kanssa venäläisellä vankileirillä. Se oli kovaa aikaa, sillä meillä ei ollut edes kaikkein välttämättömintä. Mutta toverini voivat todistaa, että tein silloin kaikkeni heidän ja meidän kaikkien tilanteen parantamiseksi.

Sain aikaan sen, että saatoimme kerätä silloin leirillä nuorten kasvien versoja ja keittää niistä teetä, jossa oli paljon vaikuttavia aineita. Autoin myös organisoimaan kaikkea mahdollisista – venäläisen luvalla ja ilman - voidaksemme käyttää käsityötaitojamme olojemme parantamiseen.”

Elämäkerrassaan vuodelta 1956 hän jatkaa:

”Päästyäni sotavankeudesta vuonna 1945 etsin Dillenburgista asunnon, jonne hain vaimoni. Hän oli majoittunut pakolaisena Schleswigiin. Elannon saamiseksi otin vastaan minkä työn tahansa. jota minulle sodan jälkeen tarjottiin.

Länsi-Saksassa olin heti perustamassa yhdessä Sudeetti-alueilta tulevien pakolaisten kanssa ’Karkotettujen avus-

tusjärjestöä”. Kuuluin myös asuntokomissioon, sillä tunsin ihmisten auttamisen taas velvollisuudekseni.”

Myös siitä hän kertoi Das Neue Blatt-lehden haastattelussa:

”Tämä (hän näyttää toimittajalle henkilökortin, joka osoittaa hänet pakolaisten avustajaksi) oli seuraava etappi vankeuden jälkeen. Amerikkalaisten kiellosta huolimatta organisoin silloin muutaman avustajan kanssa hyvin monissa Hessenin kunnissa kotiseudultaan karkotettujen avustusjärjestön. Uskon, että tämä puutteellisesti improvisoitu avustus oli siihen aikaan ensimmäinen valopilkkumonille pakolaisperheille kovan ja armottoman ajan jälkeen.”

Elämäkerrassaan vuonna 1952 hän kuvaa, miten myös Länsi-Saksassa tapahtui taas parantumisia:

”Rahanuudistuksen jälkeen, kun olosuhteet vähitellen rauhoittuivat ja vakiintuivat, omistauduin taas tehtävälleni, sairaiden ihmisten auttamiselle. Tällä kertaa pyrkimyksenäni oli pitää kiinni kutsumuksestani ja tehdä kaikkeni, että löydän tehtävälleni laillisen toimintamahdollisuuden. Aluksi en paljon pohtinut siihen liittyvää teoreettista ja viranomaisten osuutta, jatkoin vain täysin asialleni vihkiytymistä.”

Menestyskertomuksia löytyy jo tältä ajalta. Tässä esim. Elisabeth Jansenin kertomus Duisburgista (helmikuussa 1949):

”Hoitaessani hermohalvaantunutta naapuriani tutustuin herra Gröningiin. Lääket. tohtori Wink kiinnitti huomionni herra Gröningiin. Hänen käydessään toistamiseen naapurini luona 24.2.1949 valitin hänelle, että Ruhrortissa asuva tyttäreni oli sairastunut flunssaan ja näytin hänelle myös lapsenlastani, jolla flunssa oli juuri alkamassa. Lyhyen hoidon* jälkeen lapselta katosi heti kuume, ja yskä helpotti vielä samana iltana. Tyttärestäni minulla oli vain

* katso sanoja hoito, potilas jne. luvusta ”Potilaat, hoito, kokeilu”, II. osa, 7. luku s. 47

kuva. Herra Gröning hoiti* tytärtäni kuvan perusteella ja vakuutti minulle, että kuume lakkaisi kello 20. Kun tulin seuraavana päivänä tyttärenti luo, kuumetta ei enää ollut. Se oli lähtenyt edellisenä iltana. Olemme todella kiitollisia herra Gröningille ja toivomme saavamme häneltä apua useamminkin.”

Toisessa tältä ajalta peräisin olevassa kertomuksessa on epäselvä allekirjoitus:

”Sain olla todistamassa seuraavanlaista tapahtumaa: Sisareni, rouva Heise Brackwedestä, on sairastanut 17 vuotta. Hänellä on Basedowin tauti, hänelle on tehty sen vuoksi jo leikkauskin. Tämän sairauden ja runsaan lääkityksen vuoksi keho on aivan myrkytystilassa, ja se on tuonut mukanaan muita sairauksia. Hänellä on hermotulehduksia selässä ja jaloissa, vaikea sydänvika, maha-, maksa- ja sappivaivoja, jatkuvaa kipua aivoissa ja pelontunnetta kurkussa. Hän on ollut lääkärihoidossa 17 vuoden ajan, mutta tuloksia ei ole tullut. Tutustuin sitten tuttavien välityksellä herra Gröningiin. Matkustin hänen kanssaan sisareni luo. Hän tunnisti sisareni sairaudet välittömästi ilman mitään ennakkotietoa asiasta ja mainitsi kipeät kehon osat ja siirsi jopa kivut vieressä istuvalle isälleni ja eräälle toiselle todistajalle. Hoidon* loputtua sisareni tunsu vapautuneensa kivuista ja pystyi jopa nousemaan ja laskeutumaan kivuita, mikä oli ollut hänelle aikaisemmin hyvin vaivalloista. Se oli meille ihmeen rajamailla, käsittämätön asia, miten sellainen voi olla mahdollista.”

Vielä yksi kertomus tuolta ajalta, taas Duisburgista:

”Minulla oli onni tutustua herra Gröningiin 30.01.49. Hän hoiti* tytärtäni, jonka oikea jalka on ollut halvaantuneena jo 9 vuoden ajan lapsihalvauksen seurauksena. Nyt herra Gröning on hoitanut* tytärtäni kuusi kertaa.

* katso sanoja hoito, potilas jne. luvusta ”Potilaat, hoito, kokeilu”, II. osa, 7. luku s. 47

Paranemisesta on jo näkyviä merkkejä. Minulla on ollut tilaisuus saada todistaa erilaisia vaikeita tapauksia. Haluan kertoa niistä nyt erään erityisen tapauksen. Nuori mies, jota herra Gröning hoiti* asunnossani, näytti tälle appensa valokuvaa; appi sairasti tarttuvaa tuberkuloosia. Herra Gröning hoiti* tuberkuloosisairasta valokuvan perusteella asunnostani käsin. Hän sanoi nuorukaiselle, että tämän tuli sanoa apelleen, että hänen pitäisi tarkkailla kehoaan. Kun nuori mies oli lähtenyt asunnostani, sanoi herra Gröning minulle, mitä sairaalle tulisi tapahtumaan. Seuraavana aamuna 12 tunnin kuluttua nuori mies tuli luokseni ja kertoi kaiken juuri niin kuin herra Gröning oli sen edellisenä iltana sanonut. Kerron mielelläni kaikista luonani sattuneista tapauksista. Kaiken kirjoittamani todistan valalla, Winkels.”

Tällaisten asioiden tapahtuessa oli vain ajan kysymys, milloin suuren yleisön huomio kiinnittyi tällaiseen ilmiöön kuin Bruno Gröning. Maaliskuussa 1949 oltiin niin pitkällä.

* katso sanoja hoito, potilas jne. luvusta ”Potilaat, hoito, kokeilu”, II. osa, 7. luku s. 47

”Kenellä oli suuri onni saada terveytensä takaisin minun kauttani, hän kiittääkään jatkuvasti JUMALAA koko sydäimestään, minä olen vain Hänen työvälineensä ja palvelijansa.”

II. OSA: MASSOJEN RYNTÄYS

Vuonna 1949 Bruno Gröningin toiminnassa tapahtui suuri käänne. Siihen saakka hän oli toiminut hiljaisuudessa ja julkisuudelta huomaamatta. Tuona vuonna hänet kiskaistiin julkisuuteen, kuten hän tapahtumaa itse nimitti. Minne hän ilmaantuikin, sinne kokoontui heti tusinoittain, sadoittain, tuhansittain ihmisiä. Hänen luokseen rynnättiin ja hänen ympärillään riemuttiin. Nykyään sellaista tapahtuu vain viihdeteollisuuden supertähdille. Mutta Bruno Gröningin luo eivät tulleet riemuitsevat murrosikäiset, vaan sairaat, suurimmaksi osaksi parantumattomasti sairaat ihmiset. Käsittämätön kurjien joukko lähti liikkeelle. Hänen nimensä tunnettiin kaikkialla, ei vain Saksassa, myös ulkomailla, Euroopassa, Amerikassa ja kaikissa muissa maanosissa. Sairaita tuli kaikkialta ja heillä oli vain yksi päämäärä: Bruno Gröning. Tilanne kärjistyi. Sen jälkeen kun erään müncheniläisen aikakauslehden toimittajia oli käynyt hänen luonaan syksyllä 1949, joutui Bruno Gröning jopa pukemaan ylleen poliisin virkapuvun, jotta hänet saatiin ylipäänsä ulos talosta monituhatpäisen joukon läpi.

1. Herfordin tapahtumat

Joukkoryntäys Bruno Gröningin luo sai alkunsa maaliskuussa 1949 Westfalenissa sijaitsevasta pienestä kaupungista nimeltä Herford. Bruno Gröning kirjoittaa siitä elämäkerrassaan vuonna 1956:

”1949 muuan tuttu rouva vei minut Hülsmannin perheen kotiin Herfordiin. Minun toivottiin auttavan Hülsmannien poikaa. Niin tapahtuikin. Sitä herra Hülsmann mainosti kovasti. Siitä syystä Hülsmannien taloon ja sen ympärille kerääntyi suuri väkijoukko.”

Neues Blatt-lehdessä hän kuvasi tapahtumia seuraavasti:

”Tulin tunnetuksi vasta sen jälkeen, kun tuttavani oli pyytänyt minua Herfordiin 15. maaliskuuta. Hän pyysi minua auttamaan nuorta Dieter Hülsmannia, joka näytti olevan lihassurkastuman vuoksi kuolemaan tuomittu. Hän parantui. Isä antoi siitä innoissaan tiedon sanomalehtiin. Uutinen levisi kulovalkean tavoin suusta suuhun. Sitten tulivat sairaat: kymmenet, sadat, tuhannet, kymmenentuhannet. Herfordista tuli yhdessä yössä kenttäleiri. Halvaantuneita, sydänsairaita, mykkiä, raajarikkoja – ja he kaikki halusivat apua.”

Muistellessaan tätä joukkoparantumisten aikaa hän kirjoitti 1950:

”Kun ilmestyin maaliskuussa 1949 Hülsmannin taloon, en ollut koskaan aikonut asettua sinne asumaan. Herra Hülsmann pyysi minua ehdottomasti jäämään heille sanottuani, että jatkan matkaa muiden sairaiden luo. Herra Hülsmann sanoi, että Herfordissa oli paljon sairaita ihmisiä, joita voisin auttaa. Hän antaisi mielellään käyttööni olo- ja makuuhuoneen ja sairaiden parantamista varten koko asuntonsa. Tämän tarjouksen tähden pidin sinne jäämistä oikeana. Hülsmannin aviopari ohjasi luokseni parannettavaksi yksittäisiä sairaita, ja sain heidät yhä

enemmän vakuuttumaan aikaansaatuja parantumisten perusteella.

Julkisuudelta ei näitä parantumisia voitu pitää salassa. Parantuneet kertoivat tervehtymisestään, ja se selittää avunetsijöiden virtaamisen paikalle päivä päivältä, tunti tunnilta. Ensin tulivat herfordilaiset ja vähitellen tuli avunetsijöitä muista kaupungeista ja lopulta tuli myös paljon ulkomaalaisia. Hoito* sisällä talossa ei enää riittänyt. Ihmisjoukkoja oli talon tontilla olevassa puutarhassa ja myöhemmin myös kadulla talon edessä.”

Elämäkerrassaan vuodelta 1956 hän jatkaa:

”Siellä tapahtui paljon parantumisia, jopa spontaaneja parantumisia. Kävin ensimmäiseksi terveysviranomaisten luona, tarkoitukseni oli pyrkiä yhteistyöhön lääkäreiden kanssa. Halusin välttää alusta alkaen kaikenlaisia hankaluuksia. Mutta viranomaiset torjuivat esitykseni, päinvastoin, minulle annettiin kirjallisesti laadittu parantamiskiello. Hülsmannin talon ympärille kokoontuneet parantumisen etsijät järjestivät poissa ollessani mielenosoituksen ja ryntäsivät raatihuoneelle. Pormestarin oli pakko kutsua minut paikalle ja vapauttaa minut parantamiskiellosta ainakin viideksi päiväksi.

Tein matkoja myös Hampuriin, Schleswigiin ja muualle. Kävin lääkäreiden luona, jotka olivat kutsuneet minut luokseen auttamaan sairaita. Hampurissa mentiin niin pitkälle, että sain sikäläiseltä ylipormestarilta puhekiellon, koska hampurilaiset olivat valmistaneet kaiken mahdollistaakseen sen, että puhun tuhansille avunetsijöille.”

* katso sanoja hoito, potilas jne. luvusta ”Potilaat, hoito, kokeilu”, II. osa, 7. luku s. 47

2. Ihmiskunnan koko kurjuus tarttuu minuun

Fil. tri A.. Kaul koki itse Herfordin tapahtumat ja ikuisti ne lehtisessään ”Herfordin ihme”. Tässä siitä ote:

”Sairaita ja riutuvia ihmisiä tulee tuhansittain pieneen Westfalenissa sijaitsevaan kaupunkiin, joka kätkee muuriansa sisäpuolelle ihmetohtorin. He tulevat linja-autoilla, kuorma-autoilla, henkilöautoilla, junalla, jalkaisin, hevoskärryillä, polkupyörillä, rattailla, rullatuoleilla ja sairausautoilla – yötä päivää virtaa ihmismassoja Herfordin Wilhelmsplatzille, jonka yläpuolelle kohoaa protestanttisen kirkon torni, kohti taloa nro 7, jossa Bruno Gröningille on tarjottu asuinsija hänen parantamansa pojan vanhempien luota. Inhimillinen kurjuus, joka täällä ilmenee, on järkyttävä ja rajaton. Ympäristön puutarhoissa ja puistoissa istuu sairaita, siellä on lepotuoleja ja paareja. Paikalle tulleet odottavat parantumista yötä päivää. Vuoden 1949 kesäkuun 17. päivän vastaisena yönä poliisi halusi majoittaa noin 50 äitiä pikku lapsineen parakkeihin. Siinä ei kuitenkaan auttanut mikään suostuttelu, äidit eivät hievahtaneetkaan paikaltaan, eikä edes alkava sade saanut ihmisiä lähtemään pois. Kaikkialta Saksasta virtasi väkeä, toivottomia ja raskautettuja, nuoria ja vanhuksia, naisia, tyttöjä, lapsia, kaikista säädyistä ja kansankerroksista, amerikkalaisia, englantilaisia, belgialaisia, sveitsiläisiä, ruotsalaisia, unkarilaisia, puolalaisia, jopa mustalaisia, joita saapui paikalle joukoittain mykän mustalaislapsen parantumisen jälkeen. Rampoja, sokeita, kuuroja, kurjuuden ja hädän yhdyskunta, ihmisparkoja, istuivatpa he sitten luksusautossa tai kulkivat vaivalloisesti kainalosauvoilla. Toivottomia ja toivontäyteisiä, väsyneitä ja epätoivoisia, joiden yksi ainoa toive sata- ja tuhatkertaisena kuului: saada parantua! Eikä heistä kukaan kysy, onko sillä, mitä täällä tapahtuu, jonkin toimipaikan, viraston tai ministeriön hyväksymismerkintä, onko tiede sen puolella vai sitä